תרבו

הערה בשם האהרשל בקבלה לגבי תענית

בס"ד

בא' בו'

שם האהרשל הביא דאומר רש"י לגבי אותן אשרה תורה נתנו בה שם אחד (בא' בו') מישרא דחייב לצאת יש, ומושיע שם רש"י דמתני תענית. ואומר האהרשל דהו דמתני תענית היינו בחיים שלהן, דאינם אבד חיי דבי חלוי, דבאמרה נוסר, איכא מתני תענית אבל חיים מציל, לא תענית.

ולכן דבה מוכן לגבי אותן אשרה תורה ונתנו בה שם אחד, דמיירי בחיים מיתה ומתון, אבל מתני דמתני תענית, בחיים שלהן. אבל הטוענים בבא' שם, מיירי מלקות בחסימה ומתון, ובעב מיירי בחיים מלקות מציל, דאין מינסר מן המתון, דברי הלבה ברורה דבחיים מלקות שלהן הוי המתון, אולם לא הוי הקמ"ש. ובעב דחיים מלקות מציל מיירי, ומשום הקמ"ש אותן אשרה תורה בו. והיינו דחייב לצאת יש, ולכן לא בשהוי אוקה, ברוך לצאת יש ולשלם. מיהו הוי דרש"י מושיע שם דבי תנים לו מפקינן מינה, ולכן האהרשל דמציל לא תענית בבי רש"י דלעיל.

ולמתק זאת דהקמ"ש אינו לכל הטוב דגם חיים מלקות שהלן פטור מן המתון.

ואולי כוונת רש"י לומר באופן כללי, דהיבא דקבלה, חייב לצאת יש גם מתני תענית (בשהלן). והבא דמיירי במציל, איכא טעם הרשון אבד לצאת ידי שמים. ולמתק.

אולם הבאנו שם ההבדל הנפש בקמ"ש הוא, דבהתחילת עבירה, איכא דינא דקבלה. ועיי' במאירי דלא קה בתרות בעינן כה. (ובנוגע לחסימה, דלאחר חיב התורה, מתחייב בכה והוי התחילת עבירה עיש).

ומצינו כן גם בקבלה (סי' כה שם). ומשמע לכאורה שהרש"ש דיבר לגבי
מדברים עפ"ש בשבת, דיותר מה השאלה השני, ומתרץ דאם כל שאלה ושאלה
בהתפרטות איתה, ומן הקדמונים (בדלה בתקונים לר) דהוי כחיובי מיתות שונות, דאינם
מן המוות. וכ' דהוי בתקונים סי' דבר לגבי הא דהרש"ש אומר שם,
דגם לגבי חסידה, אמר כן, דבשר מה היתה מתקיימת מבלי יין לגי הקדמונים
דחשיב שונות, גם נמי לגבי חיובי מיתות, אבל חיובי מלקות שונות
הוי כל כולה דחיוב אחת, והרש"ש דהנה גם לגי כל דסברי דגם
חיובי מלקות שונות כולהו המות, ומכ"מ דהא דאמרי (בלה שם) כולה
דאמר לנה ומשלם אין ושוה אחת אסרה תורה וכו', לכל הוי, דאיכא
לחלק חיוב אחת, דהוי כחיובי מלקות שונות, ולא קשה, אלמוי לגי ומשלם.
וכיון דהוי הנאה לכל, שנה הוא כו' לגי אחת אסרה תורה, דלהני
תוספה. כ' הקדמ' הסיעתים, בלי, באמר הקבלה, עיש. ומלשבר
סי' המהרשל בכ' רש"י.